

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/119/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112239374
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1112239374.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: E. C., bytom L. T. XX, zast. JUDr. Lubomír Müller, euroadvokát, so sídlom Symfonická 1496/6, Praha 5, Česká republika, proti žalovanému: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 6C/152/2012-61 zo dňa 6. 10. 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 82,98 € od 24.10.2012 do 30.4.2013, keďže žalovaný sa dostal do omeškania s plnením titulom náhrady škody (ušlej mzdy za obdobie nezákonného väznenia vo výške 82,98 €). Čo do istiny bolo konanie zastavené uznesením prvoinštančného súdu zo dňa 3.10.2013 č. k. 6C/152/2012-11 podľa § 96 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., na základe späťvzatia žaloby žalobcom po tom, ako žalovaný istinu uhradil.

1.1. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 97,51 €, a to trovy právneho zastúpenia za celkom 4 úkony právnej služby á 16,60 € (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, späťvzatie návrhu podaním zo dňa 11.6.2013 a za účasť na pojednávaní dňa 6.10.2014), ako aj režijný paušál 2 × 7,63 €, 1 × 7,81 € a 1 × 8,04 €. V odôvodnení svojho rozhodnutia v časti o trovách konania súd prvej inštancie uviedol, že právny zástupca žalobcu nepostupoval v rozpore s ust. § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, keď jednotlivé samostatné nároky žalobcu uplatnil na súde samostatnými žalobami; jednotlivé nároky sú samostatnými nárokmi, upravenými jednotlivo zákonom č. 119/1990 Zb. Jednotlivé konania si vyžadujú vykonanie samostatného dokazovania, so samostatnou prípravou žalobcu ako aj jeho právneho zástupcu.

2. Uvedený rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný; jeho odvolanie smerovalo proti výroku o trovách konania, v ktorej časti navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobcovi náhradu trov konania nepriznať, resp. primerane znížiť. Žalovaný vytýkal prvoinštančnému súdu nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný v odvolaní poukazoval na to, že žalobca sa žalobou zo dňa 23.4.2012 spolu s ďalšími tromi dedičmi voči žalovanému domáhal priznania odškodnenia podľa § 23 a § 26 zák. č. 119/1990 Zb. za odsúdenie nebohého otca žalobcu, G. C., rozsudkom Krajského vojenského súdu Košice zo dňa 14.5.1950 sp. zn. Ktr 406/50 pre zločin porušenia subordinácie podľa

§ 145, § 146 písm. c/, § 149 ods. 1 vojenského trestného zákona č. 19/1855 r.z. vo vtedajšom znení a bol mu uložený trest vo výške 10 mesiacov nepodmienečne a za odsúdenie rozsudkom Vojenského obvodového súdu Košice zo dňa 14.6.1957 sp. zn. 1T 171/56 pre trestný čin nenastúpenia služby v brannej moci podľa § 265 ods. 1 Trestného zákona č. 86/1950 Zb. a bol mu uložený trest vo výške jeden a pol roka nepodmienečne. Žalovaný žiadosť žalobcu neprerokoval v šesťmesačnej lehote od jej obdržania; žalobca si uplatnil žalobou podanou na súde dňa 26.11.2012 v tomto spore nárok na náhradu za stratu na zárobku vo výške 82,98 € podľa ust. § 23 ods. 1 písm. c/ zák. č. 116/1990 Zb. v samostatnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/96/2012 si žalobca uplatnil samostatnou žalobou nárok na zaplatenie trov obhajoby vo výške 103,06 € podľa ust. § 23 ods. 1 písm. c/ zák. č. 116/1990 Zb. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/225/2012 si žalobca uplatnil samostatnou žalobou nárok na zaplatenie nákladov trestného konania a nárok na zaplatenie nákladov výkonu trestu spolu vo výške 80,30 € podľa § 23 ods. 1 písm. c/ Zák. č. 116/1990 Zb. Žalobca bol vo všetkých spomínaných konaniach zastúpený JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom. Uvedené samostatné žaloby pritom majú rovnaký právny základ - ide o jeden nárok na odškodnenie, ktorý si u žalovaného žalobca uplatnil jednou žiadosťou. Jediným vysvetlením rozčlenenia nároku na odškodnenie na viacero čiastkových nárokov na súde, je náhrada trov právneho zastúpenia, ktorá narastá úmerne narastajúcemu počtu súdnych konaní z toho istého nároku. Žalobca, resp. jeho právny zástupca, sa takto snaží získať výhodu, ktorú procesné právo nepredpokladá a ktorá je súčasne spôsobilé privodiť protistrane škodu vo forme nákladov spojených s právnym zastúpením. Takéto konanie má všetky znaky zneužitia práva, je šikanózne. Náhrada trov konania nemá smerovať k nejakej forme potrestania povinnej strany, ale jedine k tomu, aby sa oprávnenej strane kompenzovali náklady, potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Právny zástupca žalobcu pri uplatňovaní nároku nepostupoval s odbornou starostlivosťou, ním realizované právne zastúpenie nevykazuje známky hospodárnosti poskytovania právnych služieb a jeho konanie nemožno považovať za konanie, ktoré by bolo v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný si je vedomý toho, že uplatnené nároky neuhradil včas, t.j. v šesťmesačnej zákonnej lehote, táto skutočnosť však nemôže byť dôvodom pre priznanie trov právneho zastúpenia v požadovanej výške. Všetky nároky mali byť uplatnené jednou žalobou, čo právny zástupca pri všetkej odbornej starostlivosti vedieť mal a musel, čím by sa predišlo zbytočným súdnym konaniam, ako aj nákladom právneho zastúpenia. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co 598/2012-50 zo dňa 30.11.2012. Dodal, že právny zástupca žalobcu vedie so žalovaným desiatky, možno stovky súdnych sporov, umelo vytvorených, za účelom obohacovania sa právneho zástupcu žalobcu. Vo všetkých prípadoch sú žaloby totožné s minimálnymi zmenami.

3. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril písomne tak, že navrhoval v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania, za jeden úkon právnej služby v sume 16,60 € a režijný paušál 8,04 €, spolu vo výške 24,64 €. Žalobca trval na tom, že boli dané dôvody na to, aby uplatnil jednotlivé položky samostatne. Žalovaný v šesťmesačnej lehote na žiadosť žalobcu najprv vôbec nereagoval. Žalobcovi bolo tiež známe, že žalovaný začne konať po podaní žalobných návrhov na súd a každú položku bude posudzovať samostatne, pričom niektoré uzná celkom, niektoré čiastočne a niektoré vôbec. Žalobca tak musel individuálne zvažovať, ktoré dôkazy pre ktorú položku môže predložiť a v čom a do akej miery môže jeho argumentácia pred súdom obstáť. V prípade náhrady ušlej mzdy je dokazovanie celkom odlišné od dokazovania v prípade náhrady nákladov obhajoby alebo náhrady cestovného. K námietke žalovaného, že právny zástupca proti žalovanému vedie niekoľko desiatok, ak nie stoviek sporov, žalobca uviedol, že to, čo koná právny zástupca v kauzách iných občanov, sa jeho netýka a nemôže byť za to trestaný nepriznaním náhrady trov konania. Dodal, že pokiaľ žalovaný odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2012 č. k. 5Co 598/2012-50, tak toto uznesenie bolo pre neústavnosť zrušené nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 4. 7. 2013 č. k. IV. ÚS 210/2013-28, na ktorý nález žalobca odkázal.

4. Na základe odvolania žalovaného odvolací súd svojím uznesením č. k. 9Co/746/2014-71 zo dňa 30.1.2015 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny (podľa vtedy účinného § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.), uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 16,34 €.

5. Uznesenie odvolacieho súdu následne dovolaním napadol žalovaný. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesenie Krajského súdu č. k. 9Co/746/2014-71 zo dňa 30.1.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd uviedol, že súčasťou rozhodovacej praxe súdov

Slovenskej republiky, použiteľnej i na prejednávajúcu vec, je tiež záver, podľa ktorého pokusy strán vyťažiť z rozdelenia pohľadávky inak žalovateľnej i len jednou žalobou nielenže nemožno považovať za účelný spôsob uplatňovania alebo bránenia práva, ale počínanie v rozpore s tu uvedeným je priam ukážkam prípadom potreby použitia úpravy z ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. Tak napr. Krajský súd v Trnave v rozsudku z 12.6.2012 sp. zn. 10Co/102/2011 uzavrel: (1) Rozdelenie pohľadávky zažalovateľnej i len v jednom konaní do viacerých konaní má za následok neúčelnosť trov konania na právnej službe advokáta predstavovaných paušálnymi náhradami (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „tarifa“), cestovnými náhradami (§ 16 ods. 4 tarify v spojení so zákonom č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) i náhradami advokáta za stratu času (§ 17 tarify) vo viac než jednom konaní. (2) Okolnosť nepriznania príslušných čiastkových položiek požadovanej náhrady trov konania ešte ani v jednom konaní (v záujme presvedčenia súdu v konkrétnej veci, že je to práve on, kto má aj takúto časť požadovanej náhrady priznať) je povinná preukazovať strana s právom na náhradu, na ktorej strane uvedená neúčelnosť nastala. Rovnaký odvolací súd potom v uznesení z 31.1.2013 sp. zn. 10Co/29/2012 ustálil, že v prípade rozdelenia do viacerých žalôb takej pohľadávky, ktorá aj pri žalovaní v jedinom konaní zaručuje advokátovi len nárok na minimálnu tarifu predpokladanú odmenu, nemožno úspešnému strane priznať ani náhradu trov konania na odmene advokáta vo viac než jednom konaní. Nahradzujú (resp. v tu uvažovaných súvislostiach i nenahradzujú) sa len účelne vynakladané trovy. Len takýto výklad je dostatočne šetrným ku všetkým stranám sporu z pohľadu naplnenia štandardov spravodlivého usporiadania vecí a nezneužívania práv niektorou stranou sporu. Aj v tejto konkrétnej veci by pritom žalobca pri zažalovaní všetkých čiastkových nárokov jedinou žalobou bol nútený advokátovi zaplatiť a následne bol oprávnený od súpera v spore požadovať náhradu prinajmenšom na paušálnych náhradách advokáta (úmerne počtu úkonov právnej služby) len v jednom konaní, kým pri zvolenom spôsobe uplatňovania nárokov až v troch konaniach bol súhrn odmien i požadovateľných náhrad celkom jednoznačne vyšším. Ak odvolací súd v tomto prípade neposkytol objektívne uspokojivú odpoveď na otázku, prečo nemá byť pre stranu povolanú k plateniu náhrady trov konania rozhodujúcim, či jeho súper zvolil najekonomickejší spôsob uplatňovania práva, uznesenie postrádajúce uspokojivú odpoveď na tento špecifický argument nešlo považovať za rozhodnutie garantujúce žalované právo na spravodlivé súdne konanie.

6. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Po vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu (t. j. v časti týkajúcej sa náhrady trov konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9. V súlade s citovaným ustanovením § 470 ods. 2 C.s.p. odvolací súd posudzoval správnosť napadnutého rozhodnutia s ohľadom na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku účinné v čase rozhodovania prvoinštančného súdu.

10. Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobcovi priznal náhradu trov konania, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia. Prvoinštančný súd oprel svoje rozhodnutie o ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. Keďže čo do istiny bolo konanie o návrhu žalobcu zastavené, z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom vzhľadom na úhradu žalovanej sumy žalovaným po podaní žaloby na súd, žalobcovi prináleží náhrada trov konania tiež podľa § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p. Zastavenie konania tu ide na ťarchu žalovaného, pretože z procesného hľadiska sa žalovaný zachoval v intenciách žalobného návrhu (petitu), t.j. nastala situácia, kedy bola požiadavka žalobcu (čo do istiny) splnená neskorším správaním sa (konaním) žalovaného, bez toho, aby o veci meritórne rozhodol súd. V takýchto prípadoch má žalobca právo, aby mu žalovaný nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie svojho práva. Zvyšok v

tomto konaní uplatňovanej pohľadávky (úroky z omeškania) bol priznaný žalobcovi týmto rozsudkom, t.j. trovy konania vo vzťahu k tejto časti pohľadávky prináležia žalobcovi titulom § 142 ods. 1 O.s.p.

11. S ohľadom na odvolacie námietky žalovaného, ako aj na právne závery prezentované Najvyšším súdom SR v jeho rozhodnutí o dovolaní sa odvolací súd podrobne zaoberal existenciou nároku žalobcu na náhradu trov konania vrátane prípadného splnenia predpokladov pre použitie § 150 ods. 1 alebo ods. 2 O.s.p., ako aj účelnosťou žalobcom vynaložených trov právneho zastúpenia s poukazom na znenie § 142 ods. 1 O.s.p.

12. Žalobca zastúpený právnym zástupcom využijúc výlučne jemu patriace dispozičné právo zvolil na uplatnenie si svojich nárokov voči žalovanému procesný postup, kedy jednotlivé svoje nároky žaloval na súde samostatnými žalobami. V posudzovanej veci sa žalobca domáhal náhrady ušlého zárobku, ktorá mu prislúchala podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii. Voči tomu istému žalovanému si na súde uplatnil i iné nároky vyplývajúce mu zo tohto zákona a založené na skutočnosti, že jeho nebohý otec bol neprávom odsúdený.

12.1. Použiť zvolený procesný postup pri uplatňovaní si svojich práv žalobcovi nebránila žiadna právna prekážka. V prípade každej zo žalôb ide o samostatný, ucelený nárok, v súvislosti s ktorým je potrebné vždy osobitné dokazovanie, pričom aj žalovaný ako štátny orgán, do ktorého kompetencie patrí odškodňovanie neprávom odsúdených osôb podľa zákona č. 119/1990 Zb., každý nárok žalobcu vybavuje (posudzuje jeho výšku, oprávnenosť atď.) individuálne. V posudzovanej veci žalobca nerozdelil jeden nárok, resp. jednu pohľadávku do viacerých žalôb. V každej svojej žalobe sa domáhal vždy práve jedného nároku. Predmetné nároky síce mohli byť predmetom i len jednej žaloby, ale voľba je v tomto prípade výlučne na žalobcovi, ktorý za svoje konanie neodporujúce žiadnemu predpisu, nemôže byť sankcionovaný napríklad nepriznaním náhrady trov konania. Postup žalobcu nemožno považovať za neúčelný či nehospodárny. Žalobca mohol, ale aj nemusel byť v plnom rozsahu úspešný vo vzťahu ku každému nároku, pričom sa vystavil tiež riziku, že v niektorých konaniach bude povinnosť náhrady trov konania zaťažovať aj jeho. Dôvodom na uplatnenie si inak spoločne žalovateľných nárokov vo viacerých konaniach môže byť i legitímna snaha o čo najrýchlejšie uspokojenie jednoduchšie a ľahšie preukázateľných nárokov, pretože pri spoločnom konaní by v zásade žalobca musel čakať na skončenie dokazovania o všetkých nárokoch.

12.2. Naopak nehospodárnosť a neúčelnosť možno badať v postupe žalovaného ktorý prostredníctvom svojich štátnych orgánov má povinnosť konať a rozhodovať v zákonom stanovených lehotách a svojou pasivitou núti poškodené subjekty domáhať sa svojich nárokov na súde, čím zároveň zbytočne súdy zaťažuje. Žalobcovi nezostalo iné, než sa domáhať svojich nárokov na súde práve pre nečinnosť žalovaného, ktorý ani v nadštandardne dlhej lehote 6 mesiacov neprerokoval žalobcove nároky a neodškodnil ho. V zmysle zákona č. 119/1990 Zb. má súdne konanie vo veci odškodnenia oprávnených osôb iba doplnkovú úlohu, žalovaný by mal sám na žiadosť oprávneného uspokojiť jeho nároky v zákonnej lehote a iba v prípade vzniku rozporu čo do existencie alebo výšky nárokov by mal oprávnený dôvod obrátiť sa na súd.

13. Posudzovaná vec nevykazuje ani žiadne znaky, ktoré by mohli predstavovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd podľa § 150 ods. 1 O.s.p. nemal priznať náhradu trov konania. Predmetné ustanovenie (ktorému zodpovedá v súčasnosti § 257 C.s.p) je výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok konania a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postoj strán pred začatím a v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle 150 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu uplatnenie si viacerých samostatných nárokov (hoci aj vyplývajúcich z jedného právneho a skutkového základu) osobitnými žalobami, nie je takou výnimočnou okolnosťou, pre ktorú by v konaní úspešnému žalobcovi súd nemal priznať náhradu trov konania. Navyše aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. v posudzovanej veci úplne vylučujú okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby a postoj žalovaného pred začatím konania, ktorý svojou vyššie spomenutou nečinnosťou prakticky nedal žalobcovi inú možnosť, ako domáhať sa

svojich nárokov na súde. Za takejto situácie nie je možné žalovaného zanedbávajúceho svoje zákonné povinnosti zvyhodniť na úkor žalobcu tým, že súd žalobcovi neprizná náhradu trov konania.

13.1. Odvolací súd s poukazom na svoje vyššie uvedené závery v danej veci nezistil ani naplnenie predpokladov pre použitie ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p., ktorý dovoľoval súdu použiť moderačné právo v prípade drobných sporov. Istina, ktorej sa žalobca pôvodne v konaní domáhal, bola vo výške 82,98 €, teda tento spor nepochybne spĺňa definíciu drobného sporu (§ 200ea O.s.p.). Trovy prvoinštančného konania priznané súdom prvej inštancie dosiahli výšku 97,51 €, t.j. ide o 1,18 násobok istiny. Trovami konania neprimeranými voči pohľadávke sa rozumie taká výška trov konania, ktoré niekoľkonásobne prevyšuje žalovanú („drobnú“) pohľadávku. Trovy konania sa zhruba rovnajú žalovanej pohľadávke, pričom predstavujú trovy právneho zastúpenia pri minimálnej výške tarifnej odmeny a minimálnom nevyhnutnom počte úkonov právnej služby (v tomto prípade prijatie a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie na súd - žaloba, čiastočné späťvzatie žaloby spôsobené správaním sa žalovaného a účasť na pojednávaní). Vzhľadom na uvedené nie je možné prijať záver o neprimeranosti trov konania voči pohľadávke.

14. Odvolací súd sa zaoberal tiež účelnosťou trov konania ako celku i účelnosťou jednotlivých úkonov právnej služby, nakoľko trovy konania v posudzovanej veci pozostávajú výlučne z trov právneho zastúpenia. Každá strana sporu má právo nechať sa v súdnom konaní zastupovať právnym zástupcom z radov advokátov. Toto právo nie je nijako limitované a trovy vzniknuté využitím tohto práva nie je možné bez ďalšieho považovať za neúčelné. Právo na zastúpenie advokátom má strana sporu nepochybne aj vtedy, ak si uplatňuje svoje samostatné nároky na súde osobitnými žalobami, a to v každom takouto žalobou vyvolanom konaní. Právny zástupca musí chrániť, resp. aktívne presadzovať práva a oprávnené záujmy strany, ktorú zastupuje, nie brať ohľad na ekonomické či iné záujmy protistrany. Pokiaľ sa z hľadiska advokátom zastúpenej strany sporu javí ako účinnejšie domáhať sa nárokov spôsobom, ktorý nie je ekonomicky najefektívnejší, napríklad viacerými žalobami (teda prostredníctvom samostatných konaní), právny zástupca týmto spôsobom môže postupovať. Zákonný limit ustanovený § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sa nahrádzajú trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, nemožno vykladať v tom zmysle, že úspešná strana sporu má postupovať striktné tak, aby vzniknuté trovy konania boli za každých okolností čo najnižšie. Pokiaľ je postup strany, hoci aj predstavujúci zvýšené náklady na trovách konania, efektívne zameraný na dosiahnutie čo najrýchlejšej a najširšej ochrany práv tejto strany, nie je prípustné takúto stranu, pokiaľ bola úspešná, sankcionovať nepriznaním náhrady trov konania. Kritérium účelnosti trov konania má za úlohu chrániť v konaní neúspešnú stranu pred šikanóznym výkonom práva úspešnou stranou, ktorá by umelo, bez primeraného dôvodu navyšovala trovy konania za účelom zaťaženia protistrany zbytočne vysokou náhradou trov konania, čím by dochádzalo k zneužitiu práva. Zmyslom tohto kritéria nemôže byť obmedzovať v konaní úspešnú stranu vo voľbe pre ňu čo najlepšieho spôsobu uplatňovania si svojich práv na súde, ani nútiť túto stranu, aby hľadala nie najúčinnejšiu, ale najlacnejšiu formu domáhania sa svojich práv. Takýto výklad ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. by bol v rozpore s právom strany sporu na spravodlivý súdny proces.

14.1. Pokiaľ ide o konkrétne položky, z ktorých sa skladá náhrada trov konania, ako už bolo vyššie uvedené, prvoinštančný súd žalobcovi priznal náhradu trov konania za úkony právnej služby - prijatie a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie na súd - žaloba, čiastočné späťvzatie žaloby (spôsobené správaním sa žalovaného) a účasť na pojednávaní a k nim prislúchajúce režijné paušály. Vymenované úkony predstavujú v posudzovanej veci nevyhnutné minimum, ktoré bolo potrebné vynaložiť za účelom dosiahnutia úspechu v spore, a ani samotný žalovaný voči konkrétnym úkonom právnej služby nič nenamietal. Odvolacia námietka žalovaného ktorý poukazoval na činnosť právneho zástupcu žalobcu v iných konaniach, kde zastupuje iné strany sporu v obdobných veciach, je pre účely rozhodnutia v tomto konaní právne bezvýznamná. Akákoľvek činnosť právneho zástupcu strany sporu v iných nesúvisiacich konaniach (hoci aj skutkovo a právne podobných) nemôže byť na ujmu žalobcovi v tomto konaní.

15. Právne závery senátu iného senátu a . iného odvolacieho súdu, na ktoré poukázal dovolací súd (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/102/2011 zo dňa 12.6.2012, sp. zn. 10Co/29/2012 zo dňa 31.1.2013), nie sú pre odvolací súd v tomto konaní záväzné, a aj po oboznámení sa s predmetnými rozhodnutiami zotrváva odvolací súd na svojich vyššie uvedených záveroch. Uvedené rozhodnutia nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v takýchto sporoch, naopak odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý v obdobných prípadoch dospel k rovnakým

záverom ako odvolací súd v tejto veci, a to vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 266/2013 zo dňa 9.1.2014, sp. zn. 4 Cdo 142/2014 zo dňa 25.3.2015, sp. zn. 3 Cdo 38/2015 zo dňa 15.5.2015, sp. zn. 1 Cdo 63/2014 zo dňa 29.2.2016, sp. zn. 1 Cdo 368/2013 zo dňa 29.3.2016, sp. zn. 1 Cdo 339/2014 zo dňa 29.3.2016, sp. zn. 8 Cdo 88/2016 zo dňa 25.5.2016, sp. zn. 5 Cdo 9/2015 zo dňa 28.9.2016, sp. zn. 7 Cdo 660/2014 zo dňa 25.1.2017, sp. zn. 1 Cdo 343/2015 zo dňa 28.2.2017 či sp. zn. 5 Cdo 400/2015 zo dňa 28.2.2017. Odvolací súd nemá žiaden dôvod sa od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR v tomto konaní odchýliť.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalobca v odvolacom a dovolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).